

Arsène's dochter werd vermoord

'HESTER WAS OP HET VERKEERDE MOMENT OP DE VERKEERDE PLAATS'

In 1998 werd de 27-jarige Hester vermoord in Ciudad Juárez, Mexico. Ze is niet de enige. De afgelopen jaren werden daar honderden vrouwen omgebracht. Hesters moeder Arsène zette haar verdriet om in daadkracht. Ze schreef een boek en begon een stichting die opkomt voor onderdrukte Mexicaanse vrouwen. *tekst CHARLOTTE LATTEN, fotografie AMY HALL*

"De wereld lag aan Hesters voeten. Ze was bijna 28 en net afgestudeerd als architecte, toen ze voor een half jaar naar de Verenigde Staten vertrok om stage te lopen. Daarvoor wilde ze graag langs bij haar zus Melisse, die een aantal maanden in Mexico verbleef. Het leek ons, mijn man Roeland en mij, leuk om daar ook naartoe te reizen, zodat we vakantie met onze dochters konden vieren. Als je kinderen van die leeftijd hebt, doe je dat soort dingen tenslotte niet meer zo snel. Het werd een bijzondere tijd. Een week waren we met zijn vieren, de tweede week alleen met Hester. We hebben haar uiteindelijk op de bus gezet naar Ciudad Juárez, waar ze de grens met Amerika over zou steken. Juárez was bewust gekozen; de andere grensstad, Tijuana, stond bekend om zijn akelige sfeer en over Ciudad Juárez vertelde de Lonely Planet-reisgids alleen dat het een industriestad was. Bovendien lag hij midden in de woestijn. Het leek ons een veilige optie."

gevonden door het kamermeisje

"Roeland en ik namen afscheid van Hester en vlogen naar Mexico-Stad, waar we nog enkele dagen bleven. Wat er vanaf dat moment precies met Hester is

gebeurd, weten we niet. Bekend is dat ze op de een of andere manier tegen de vermoedelijke dader, die zich uitgaf als Roberto Flores, is aangelopen. Ze zijn samen in een bar gesignaleerd en Hester is gezien in de lobby van zijn hotel. Ze schijnt een kwartier bij de receptie te hebben gestaan terwijl ze met hem discussieerde. Hij probeerde haar over te halen mee naar boven te gaan. Waarschijnlijk heeft hij gezegd dat er iets in zijn kamer was dat hij haar wilde laten zien. Uiteindelijk is ze hem gevolgd. Hester zou nooit zomaar met iemand meegaan, ze deed geen rare dingen. Bovendien had ze een halfjaar in Italië gewoond en altijd veel gereisd met ons en met vriendjes. Ze was redelijk door de wol geverfd. Maar dit keer was ze op het verkeerde moment op de verkeerde plaats. Zijn kamer lag aan het einde van een lange gang lag en werd voorafgegaan door een smal gangetje. Eenmaal in de kamer kon ze geen kant meer op en niemand zou haar horen, als ze schreeuwde. Hij heeft haar bewusteloos geslagen, misbruikt en vermoord. Vermoedelijk heeft hij haar omgebracht omdat hij sex wilde en zij niet. Ze heeft vast tegen-gewerkt, is gaan gillen, en dat heeft hij niet gepikt. Na de moord heeft hij haar onder het bed geschoven

'Had je me van tevoren verteld dat dit zou gebeuren, dan had ik gedacht: **voor mij hoeft het leven niet meer. Maar je moet wel door**'

en haar spullen, waaronder paspoort, uit het raam gegooid. De volgende ochtend is ze door een kamermeisje gevonden. Omdat de politie Hesters paspoort vond, kon ze direct geïdentificeerd worden. Zo kwam het dat twee dagen na thuiskomst, twee politieagenten op de stoep stonden met de onheilstijdning."

het leven oppakken

"Als je me van tevoren had verteld dat dit zou gebeuren, dan had ik gezegd: 'dan hoeft het leven voor mij ook niet meer'. Maar zo werkt het natuurlijk niet. Ik had nog twee kinderen, een man, en ik zag iedereen met afschuwelijk veel verdriet. Dan heb je teveel verantwoordelijkheidsgevoel om daar überhaupt over na te denken. Je gaat door, je moet wel. Thuis konden we het er gelukkig goed over hebben. We praatten veel, we steunden elkaar. De eerste jaren had ik nodig om het leven weer op te pakken, te zorgen dat het gezin weer in evenwicht kwam. En ik zelf ook. Ik ben een jaar in therapie geweest. Uiteindelijk zijn we als familie nog meer naar elkaar toe gegroeid. We zijn er sterker uitgekomen. Het onderzoek naar Hesters dood is in Mexico nooit echt van de grond gekomen; de autoriteiten zijn er

simpelweg te laks mee omgesprongen. Mondjesmaat kwam er informatie via het ministerie van Buitenlandse Zaken, maar niets werd écht duidelijk. En er was dan wel een concreet dadersprofiel, gepakt werd hij nooit. Nog steeds loopt de dader vrij rond. Inmiddels heb ik me bij dit feit neergelegd, anders word je alleen maar heel gefrustreerd."

nog meer vrouwen vermoord

"Ongeveer een jaar na Hesters dood hoorden we van Marjon van Royen [correspondente in Zuid-Amerika voor onder meer het NOS-journaal, red.] dat Hesters geval niet op zichzelf stond. In Juárez waren de afgelopen jaren al honderden jonge vrouwen om het leven gebracht, volgens onofficiële cijfers gaat het zelfs om duizenden. In de meeste gevallen waren de slachtoffers de zogeheten *maquiladoras*, meisjes uit heel Mexico die genoemd zijn naar de grote fabrieken in Juárez waar ze naartoe zijn getrokken om te werken. Vaak ging het om alleenstaande moeders van wie de familie ver weg woont. Als zo'n meisje verdwijnt, kraait er geen haan naar. Ze werden ontvoerd op hun weg terug naar huis en er wordt aangenomen dat ze tijdens feesten van zootjes van rijke drugsbaronnen

v.l.n.r.: Arsène van Nierop, moeder en dochter in goede tijden, Hester voor haar desastreuze reis naar Mexico, samen met zus Melisse op reis.

op een vreselijke manier zijn misbruikt en uiteindelijk vermoord (Juárez is de grootste doorvoerhaven van drugs in Mexico). Ook in al deze gevallen zijn de daders nooit gepakt. Mexico is een ontzettend corrupt land, waar dit soort afschuwelijke praktijken gewoon ongestraft kunnen blijven.

In 2003 waren de moorden in Juárez het onderwerp van het jaarrapport van Amnesty International. Naar aanleiding daarvan werden Roeland en ik geïnterviewd voor het tv-programma *Netwerk*. De verslaggeefster zei dat - mochten wij ooit eens naar Juárez gaan - zij graag met ons mee wilde reizen om er een reportage over te maken. In eerste instantie voelde ik er niets voor: wat moest ik in die rotstad waar mijn dochter was vermoord? Maar het idee bleef in mijn hoofd zitten. Misschien was het tóch goed om te weten waar Hester haar laatste stappen had gezet. We besloten te gaan."

Casa Amiga voor de moeders

"Het bleek inderdaad een goede beslissing. Nu konden we met eigen ogen zien hoe het er daar uitzag en dat was prettig. Zo dachten we altijd dat Juárez een kleine stad was, maar het bleek een miljoenenstad.

Het centrum was de enige plek waar het nog enigszins gezellig was, dus wij begrepen dat Hester daar wilde verblijven. En het hotel zouden wij ook zelf zó zijn ingestapt. Ook ontmoette ik in Ciudad Juárez andere moeders van vermoorde meisjes. Een heel emotionele ervaring. Ik was er altijd vanuit gegaan dat zij een soort vereniging zouden hebben - zoals je hier in Nederland de Vereniging Ouders van een Vermoord Kind hebt - waar ze konden aankloppen voor hulp en steun. Maar de moeders daar moesten zelf uitzoeken hoe ze het rooiden. Er was slechts één opvanghuis waar vrouwen terecht konden met hun verdriet en voor juridische, medische, psychische en maatschappelijke ondersteuning, en dat was Casa Amiga. Dit huis staat bijvoorbeeld de moeders van vermoorde meisjes bij, maar geeft ook therapie aan vrouwen die mishandeld worden door hun mannen. Het machismo tiert namelijk welig in Mexico, een vrouw is daar helaas nog steeds minderwaardig aan een man. Casa Amiga maakt vrouwen zelfbewuster en weerbaarder, leert ze voor zichzelf opkomen, maar geeft ook workshops aan de overheid en jongeren waarin wordt uitgelegd dat het niet vanzelfsprekend is dat een man zijn vrouw slaat. Toen ik zag en

'Ik heb Stichting Hester opgericht omdat ik mijn lotgenoten, **de andere moeders van vermoorde dochters, niet wilde laten vallen**'

hoorde wat Casa Amiga allemaal deed, wist ik: hier moet ik iets mee. Ik had natuurlijk aan den lijve ondervonden hoe gemakkelijk er daar over een moord werd heen gestapt, dat ze niet of amper zochten naar een dader, en ik voelde me lotgenoot met al die moeders. Ik zag dat ze geen sociaal vangnet hadden en kon en wilde ze niet laten vallen. Dat is de reden dat ik vier jaar geleden stichting Hester heb opgericht. De stichting steunt Casa Amiga financieel en verzorgt informatie over de situatie in Juárez. Het boek dat ik onlangs heb geschreven, *Noodkreet uit Juárez*, is een voorbeeld van die informatievoorziening. In eerste instantie schreef ik het uiteraard als ode aan Hester, maar ik deed het ook om de hel die de bureaucratie daar is, bloot te leggen. En ik schreef het voor andere ouders die een kind hebben verloren. Een boek waarin ouders vertellen hoe ze uit zo'n afschuwelijk dal zijn geklommen, heb ik namelijk zelf altijd erg gemist.

Het schrijfproces was heftig. Ik zat regelmatig in tranen; vooral toen ik alle post die er na Hesters dood was gekomen weer las, kon ik niet meer stoppen met huilen. Alles herleefde ik opnieuw. Inmiddels is het boek verschenen. Het eerste exemplaar heb ik uitgereikt aan Gerdi Verbeet, de voorzitter van de Tweede Kamer. Zij en Eduard Nazarski, de directeur van Amnesty hebben een toespraak gehouden. Die boekuitreiking voelde werkelijk als een kroon op mijn werk: als zowel de Nederlandse politiek als Amnesty aandacht aan je inspanningen besteedt, dan heb je iets bereikt."

herkend op straat

"Om te kijken hoe Casa Amiga ervoor staat, reis ik nu geregeld heen en weer naar Ciudad Juárez. Ik vind het er niet prettig en bij iedere kleine, breedgeschouderde Mexicaan - en dat zijn er nogal wat - denk ik: ben jij het misschien geweest? Maar aan de andere kant vind ik het mooi om te zien wat we bereiken met de stichting. Casa Amiga loopt fantastisch en de oprichtster, Esther Chavez, wil zelfs een tweede vestiging openen aan de andere kant van de stad. Ik zie met mijn eigen ogen dat de vrouwen beetje bij beetje hun eigenwaarde terugkrijgen. Dat geeft een geweldig gevoel. Omdat ik altijd als ik in Juárez ben, veel interviews geef, word ik soms op straat herkend. Vorig jaar kwam het kamermeisje van het hotel speciaal naar me toe om me te bedanken dat ik me inspan voor moeders zoals ik en onderdrukte vrouwen in het algemeen. Een paar dagen later sprak een parkeerwachter me aan. Hij had me op tv gezien en vond het geweldig wat ik deed. Als de mensen van de straat, de mensen voor wie ik het doe, in de gaten

hebben dat ik aan de andere kant van de wereld voor ze vecht, is dat heel erg dankbaar."

leven, genieten, koesteren

Ik weet nog steeds niet hoe ik Hesters dood 'een plekje moet geven', zoals ze dat dan noemen. Of hoe ik het moet verwerken. Maar ik geloof ook niet dat ik het wil leren. Het leven wordt nooit meer zoals het vroeger was. Het onbezorgde is er af en er hangt een soort sluier over alles heen. Maar dat houdt niet in dat ik er niet meer doorheen kan kijken. Het gaat goed met mij. Met ons. Ik geniet ontzettend van mijn gezin. Ik ben zo blij dat ik kinderen heb. Ondanks het vreselijke verdriet dat we om Hester hebben, zou ik mijn dochter nooit hebben willen missen. Ze was zo

Arsène: "Telkens als ik dit beeld zie, stuur ik een knuffel naar Hester."

Links: Arsène creëerde een mooi altaartje ter nagedachtenis aan haar dochter. Onder: *Noodkreet uit Juárez* is in eerste instantie een ode aan Hester.

'Hester was zo'n stralend en bijzonder mens. **Alles wat ik bereik met de stichting is als het ware haar erfgoed**'

bijzonder. En ik vind het zo ontzettend leuk dat ze in ons leven is geweest! Haar dood heeft me duidelijk doen beseffen écht te leven. Ik heb geleerd de momenten waarop ik kan genieten, ook daadwerkelijk te pakken. Ze te koesteren en vast te houden. En ik kan zeggen dat het lukt, bij ons allemaal. Laatst waren Roeland en ik veertig jaar getrouwd en dat hebben we met de kinderen en hun partners gevierd in Portugal. Helemaal top. We logeerden in een prachtig landhuis, met een zwembad en barbecue in de tuin. Iedere avond zaten we tot laat buiten. Uiteraard stond er altijd een fotootje van Hester bij, dat nemen we altijd overal met ons mee naartoe. Of ik denk dat Hester nog ergens is? Hoewel ik zelf niet in staat ben contact met haar te leggen, denk ik van wel. We zijn ooit bij een paragnoste geweest die Hesters ring in haar handen hield om contact met

haar te zoeken en ineens lag die ring op de grond, onder de bank. Heel opmerkelijk. Ik pakte de ring op en wilde hem teruggeven aan de paragnoste, maar ze zei: 'Nee, het is niet de bedoeling dat je de ring aan mij geeft, hij is voor jou'. En twee jaar terug waren we weer bij een helderziende en die zag Hester in een Mexicaanse bar met roodzwarte bekleding. Later heb ik de bewuste bar bezocht waar Hester is gesignaleerd met de vermoedelijke dader en wat bleek? Tien jaar terug was het hele meubilair van die bar inderdaad zwart met rood. Toen dacht ik alleen maar: potverdorie, ze ís er nog wel.

ode aan Hester

Maar weet je, ik hoeft dat niet eens zeker te weten. Hester zit in mijn hart en ik heb echt het gevoel dat ik de stichting sámen met haar doe. Zij had het ook fantastisch gevonden. Het voelt heel prettig dat haar dood inmiddels meer in zich draagt dan alleen die akelige moord. Wij hebben op de een of andere manier toch iets negatiefs omgezet in iets positiefs. Hester was zelf ook zó positief, zo'n stralend mens. Dat wilde ik niet teniet doen. Alles wat ik doe en bereik met de stichting is als het ware haar erfgoed." ■

meer lezen?

Noodkreet uit Juárez,
Arsène van Nierop,
uitgeverij Artemis
& Co, prijs €18,95.

**MEER WETEN OVER DE
STICHTING HESTER?**
www.hester.nu

LEVENSECHTE FILM
De film *Bordertown*
(2007), met in de
hoofdrol Jennifer
Lopez en Antonio
Banderas, draait om
de onopgeloste
moorden in Ciudad
Juárez. De film is
te huur en te koop.
Lopez ontving voor
haar bijdrage een
award van Amnesty
International.